

Ha a K-pop egyik hercege a kísérod a bálon,
minek akarnál már bálkirálynő lenni?

álmodtam

egy bálról

Once Upon a K-Prom

finep
selection

KAT CHO

KAT CHO

álmodtam
egy bárról

Once
Upon a
K-Prom

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

*Axie-nek, aki táplálta a K-pop iránti szenvedélyemet,
és bátorított, hogy megírjam és kiadjam a történeteimet.*

AMIKOR AZ EMBER AZT HALLJA, VÉGZŐS BÁL, valószínűleg ruhákra, limókra és hajnalig tartó táncrea gondol álmai párjával. Amikor *én* gondolok a bálra, sajgó lábak, méregdrága ékszerek és irreális elvárások jutnak az eszembe.

Ezzel a véleménnyel persze kisebbségben voltam. Ezt a felsőévesek hosszú sora bizonyította, akik az ebédszünetüket nem sajnálva álltak sorba a báli belépőkért.

Már harmadik napja árulták a jegyeket, tehát immár harmadik napja tartott a Tudatos Klub Bál-amit-gondolj-át kampánya.

Nos... nem ment túl jól.

Na jó, óriási bukta volt.

Felállítottunk egy standot, ahol a jegyvásárlás után a diákok a visszajárójukat vagy a maradék aprójukat a West Pinebrook Közösségi Háznak adományozhatták.

– Kaptunk már valamit? – kérdeztem, áthajolva az asztal fölött.

Max Cohen megrázta a fejét:

– Sajnálom, Elena!

A perselyre néztem. Szinte üres. Még mindig az én egydollárosom volt benne az egy szem adomány. Azt gondoltam, ha már van a perselyben pénz, talán kevésbé tűnünk nevetségesnek. De ettől valahogy csak még lehangolóbb volt az egész.

A gondosan megírt táblázatomra pillantottam, amiben a várható támogatásokat igyekeztem megjósolni. Jócskán elmaradtunk a tervezettől: azt hiszem, nem számoltam a tinik érzéketlenségével.

– Vitt már valaki tájékoztató füzetet? – fürkésztem gyanúsán az érintetlen halmot.

– Ahhoz ide kellene jönniük, nem pedig úgy elkerülni az asztalunkat, mintha leprások lennének! – forgatta a szemét a legjobb barátóm, Josie Flores.

Sokat dolgoztam a kiadványon. Még a közösségi ház tavaly karácsonyi bulijáról is beletettem a gyerekek képeit, és az adománygyűjtő weboldal elérhetőségét is feltüntettem. Azt is elmagyaráztam benne, hogy mi nem azt akarjuk, hogy az emberek *ne* menjenek el a végzős bálba, csupán azt szeretnénk, ha átgondolnák, hogyan költhetnék el másképp a bálra szánt pénzüket.

Ezért adta Josie a Bál-amit-gondolj-át nevet a kezdeményezésünknek. Ez nem igazán segített. Most mindenki azt gondolja, hogy a bál ellen tiltakozunk.

– Gyerünk, El, ha maguktól nem vesznek a füzetből, nyomd a kezükbe! – mondta Josie, és kilépett az asztalunk mögül. Nádszálvékony volt, szép barna bőrrel. Keskeny arcát sötét hajának csigái keretezték. Mindene megvolt, amire kiskoromban vágytam a kerek koreai arcom, rövid lábam és a fekete, szögegyenes hajam helyett.

– Segítetek! – pattant fel Max.

– Nem, te vigyázz az asztalra és a... az egydollárosunkra! – utasította Josie, a magányos perselyre sandítva.

Sajnálkozva vontam meg a vállam, amikor Max rám nézett. Ő pedig kötelességtudóan visszaült. Bármit megtett volna Josie-ért.

Max már tizedik óra ábrándozott Josie-ról a kis fémkeretes szemüvege mögül. Furán jól állt neki a szemüveg: úgy nézett ki, mint egy elegáns *kocka*. Néhány éve még rövid haját viselt, de mostanra megnövesztette, és már a szemébe lóg. Nagyon helyes, olyan Shawn Mendes-módon.

Josie elindult, és a sorban mindenkinek a kezébe nyomott egy füzetet, majd addig nem ment tovább, amíg meg nem győződött róla, hogy legalább kinyitották. Úgy tűnt, őt egyáltalán nem zavarják a bosszús pillantások és a rosszindulatú megjegyzések. Bárcsak én is olyan magabiztos lennék, mint ő, és ne foglalkoznék azzal, mit gondolnak rólam mások.

– Veszélyben van a közösségi ház! Hamarosan eleshet a támogatásoktól! – mondtam egy csapat tizenegyedikesnek, akiknek éppen most adtam oda néhány füzetet. Egyikük sem nézett bele. Így én vettem kézbe egyet, és kinyitottam a legfontosabb résznél: hogyan spóroljunk a báli készülődés során. – Ahelyett, hogy egy vagyont költenétek limuzinra, estélyire vagy szmokingra, viselhetnétek egy régebbi ruhátokat vagy bérelhetnétek a ruhaszalomból, és limó helyett jöhetnétek saját autóval. A megmaradt összeget pedig a közösségi háznak adományozhatnátok!

– Hé, te vagy Ethan Soo testvére, ugye? – bandzsított rám az egyikük, közös vonások után kutatva az arcomon.

Sóhajtottam. Ez gyakori volt a suliban: a bátyámra jobban emlékeztek, mint egy olyan bosszantó apróságra, mint a nevem. Végül is, ő volt a népszerűbb iker. Ráadásul sohasem tett volna olyan vérlázító dolgot, minthogy arra kérje a társait, hogy adományozzák el a végzős bálra szánt pénzüket.

– Elena vagyok – motyogtam. – Visszatérve a közösségi házra: ha most nem is maradt nálatok készpénz, létezik egy adománygyűjtő weboldal is.

Csak pislogtak rám, majd folytatták a beszélgetésüket valami frissen bemutatott filmről. Ilyen szívtelenek? Nem látták a füzetben az imádnivaló gyerekek mosolyát?

– Elnézést – próbáltam újra felhívni magamra a figyelmüket, de nem vettek rólam tudomást.

– El, ne mentegetőzz folyton! – mondta Josie, ahogy mellém ért.

Már csak néhány tájékoztató maradt a kezében, én pedig szörnyen éreztem magam, hogy az enyéimből még alig fogyott.

– Nem tehetek róla – ráncoltam a homlokom. Tudtam, hogy igaza van. Ez egy ösztönös dolog volt nálam: minden alkalommal elnézést kértem, amikor egy kicsit is úgy éreztem, hogy valaki kényelmetlenül érzi magát a társaságomban.

– Ez így nem lesz jó – mondta Josie, és bosszúsán méregette a diákok sorát, akik közben igyekeztek tudomást sem venni rólunk. – Azt hiszem, radikálisabb módszerekhez kell folyamodnunk.

– Hát, hacsak nem akarsz átmenni Robin Hoodba, a tájékoztatók és a békés demonstráció minden, amink van – sóhajtottam.

– Van valamim, ami segíthet! – mondta Josie, majd elindult a kijárat felé.

– Csak ha nem okoz túl nagy felfordulást! – kiáltottam utána, de nem voltam biztos abban, hogy hallotta, olyan gyorsan viharzott ki az ebédlőből.

Amíg vártam, hogy visszaérjen, a sor előrébb haladt, és egy lány meglökött a táskájával, ahogy a barátja felé fordult beszélgetni.

– Nem tudnál máshol ácsorogni? – förmedt rám bosszúsán.

– Ne haragudj! – motyogtam, mielőtt leállíthattam volna magam.

– Láttad a nevetséges füzeteit? – kérdezte a lány barátja, nem foglalkozva azzal, hogy még mindig mellettük állok. – Képzeld csak el, milyen lehet minden idődet azzal tölteni, hogy próbálsz tönkretenni a végzős bált!

Sóhajtottam és hátrébb léptem.

Elfordultam a megvető pillantásoktól. Nem akartam elrontani a bált. Csak gondoltam, ez egy nagyszerű alkalom, hogy támogassunk egy jó ügyet. Ugyanakkor, azt hiszem, a többiekkel ellentétben én nem éreztem, hogy a végzős bál olyan különleges esemény lenne. Végignéztem mindhárom nővérem lázas készülődését, és végül ezért vagy azért, de csalódottan, letörten érkeztek haza az este végén. Ez ad egyfajta látásmódot az embernek, még úgy is, hogy akkor még csak tízéves voltam.

Míg vártam, hogy Josie megérkezzen, nekidőltem az egyik ebéd-lőasztalnak. Kilencedikes lányok ülték körbe, és sóhajtozva néztek egy videóklipet egyikük telefonján. Az étterem hangos zajától alig hallottam a zenét, de felismertem a csapatot: a WDB volt.

A WDB olyat ért el, ami több mint egy évtizede egyetlen más K-pop csapatnak sem sikerült: világszerte belopta magát a tinédzserek szívébe. És ők lettek az első koreai csapat, akik MTV Video Music Awardot és American Music Awardot is nyertek, és így további díjátadókra is meghívást kaptak. Még az *SNL*-ben, a legnépszerűbb amerikai komédiaműsorban is felléptek. Mindez valóban lenyűgöző volt, de számomra volt még valami szürreális színezete is annak, amikor Robbie Choi, az egyik fő rapper képe jelent meg a kijelzőn. Jól ismerem ezt az arcot, bár már eltűnt róla minden babaháj, amitől olyan kis pufi volt, amikor még tízévesek voltunk. Annak idején ő volt a legjobb barátom. Olyan dolgokat tudtam róla, amikről a hivatalos életrajza említést sem tett.

Tudtam, hogyan szerezte azt a kis sebhelyet a szemöldökénél. (Egy menő embervadászos játék közben kiesett a ruhásszekrényből: egyenesen a dohányzóasztal sarkába.)

Tudtam, hogy bár most a vonzó fűrtjeiről híres, amik a karrierje során a szívrágy minden színében pompáztak, egyszer megengedte, hogy leborotváljak belőlük egy csíkot, mert ki akartuk próbálni, vajon bele tudom-e írni a nevét a hajába. (Spoiler: Nem tudtuk. És igen, hatalmas bajba kerültünk a mutatványunk miatt.)

És most lányok rajongtak érte, és vihogtak, amikor csak megjelent az arca a kijelzőn.

Ugyanakkor Robbie volt a másik oka annak, hogy tudtam, a végzős bál csalódás lenne a számomra. Egykor én is olyan voltam, mint bárki más: vártam a bál varázslatos éjszakáját a sok-sok lassú táncsal és a tökéletesen beállított fotókkal. De én mindig egy bizonyos személyt képzeltem magam mellé. És mivel ő már nem volt az országban, magamra maradván ebben a városban... miért is erőlködnék?

Ha tudod, hogy valami nem működne, a legjobb továbblépni.

– Nekem Robbie a kedvencem! – jelentette ki az egyik lány, én pedig legszívesebben elmeséltem volna neki, hogyan esett bele Robbie harmadikban a sárba, és hogyan kellett a nap hátralévő részében mögötte mennem, nehogy valaki meglássa a fenekét, és azt higgye, bepottyantott a nadrágjába.

Vagy elmagyarázhattam volna, hogyan feledkezett meg a régi barátairól, amikor híres lett...

– Az én kedvencem JD. Ő olyan... titokzatos.

Néztem, ahogy a WDB másik tagja ravaszul kacint a kijelzőn. Sosem találkoztam JD-vel, pedig ő Robbie unokabátyja. Közben be kellett ismernem, hogy a dal, amit a lányok hallgattak, igazán fülbemászó volt. Még a végén én is azon kapom magam, hogy letöltök

néhány WDB-kislemezt. De még mindig nagyon furcsa volt szívtipróként gondolni a gyermekkori barátomra.

Eszembe jutott a nap, amikor utoljára láttam Robbie-t. Tízévesek voltunk, és az üres házuk előtt álltunk. Minden holmijukat előre küldték már Szöulba, ők pedig aznap indultak. Korábban is költöztek el barátaim: Becca Kuss családja Ohióba költözött elsőben, Emily B. pedig a szomszéd városba tavaly. De Robbie volt a legjobb barátom, és ő nemcsak pár kilométerre indult, hanem a világ másik végére. Megöleltük egymást, könny áztatta az arcunkat. Robbie orra olyan piros volt, mint a cseresznye. Meg is mondtam neki, mire közölte, hogy az enyém pedig Rudolféra, a rénszarvaséra emlékezteti. Aztán újra megöleltük egymást.

– Küldök e-mailt mindennap! – ígértem.

– Írok neked mindennap! – mondta Robbie. – Letöltöttem a Kakao-Talkot, ugye?

Bólintottam. Korábban sosem használtam a koreai üzenőappot, de Robbie azt mondta, az egész világon működik, így bárhol is legyünk, mindig tudunk majd beszélni.

– És amikor gimisek leszünk, visszajövök, és együtt megyünk a végzős bálra! – mondta hatalmas mosollyal. – És csináltatunk olyan fotókat, ami Sarah-nak is van, azokkal az idétlen virágos karkötőkkel.

– Azokat csuklódísznek hívják – mondtam neki. – És csak a lányok kapnak.

– Ki mondja? – fintorgott Robbie.

Nevettem.

– Nem tudom. Rendben, akkor majd szerzünk összeillőket!

– De az enyém legóból legyen! – mondta.

– Akkor az enyém pedig pillangókból! – vágtam rá.

– Fúj! Döglött állatokból?!

– Micsoda? – kérdeztem rémulten. – Nem! Műpillangókból!

– Nem-nem! Halott bogarakat akarsz viselni! Te! Döglött-bogaras-lány! – gúnyolódott Robbie, és a potyogó könnyeink és a közelgő búcsú ellenére megnevettetett. Üldözőbe vettem, és addig kergettem a kertben, amíg az anyukája magához nem hívta, mondván ideje be szállnia az autóba.

– Viszlát a bálon! – mondta Robbie, miközben bekászálódott a kocsiba.

Addig néztem, ahogy távolodtak, amíg teljesen el nem tűntek a szemem elől.

Az azóta eltelt hét évben ő minden idők legnagyobb K-pop csapatának a tagjává vált. Én pedig semmi kedvet nem éreztem ahhoz, hogy elmenjek a bálra.

– Megtaláltam! – kiáltotta Josie, visszarántva az emlékeimből. Egy megafont tartott a kezében.

– Mit kellene csinálnom ezzel? – kérdeztem. – És miért tartasz ilyesmit a szekrényedben?

– Ez még a bálnamentő felvonulásról maradt – mondta Josie, nekem pedig egy szörnyű kép villant be róla, amint bálnának öltözve menetel az udvaron a megafonjával. – Rázd fel őket! – tartotta elém. – Mondj beszédet! Keltsd fel az érdeklődésüket!

– Nem igazán vagyok szónoktípus – kulcsoltam össze a kezeim a hátam mögött. Az igazat megvallva, a vitaklubból is azért kellett kilépnem, mert nem tudtam kiállni tizenkét másik ember elé, hogy megvédjem az álláspontomat anélkül, hogy rákvörössé ne változnék.

– El, nem győzöm hangsúlyozni, hogy nem lehetsz jó aktivista, ha nem lépsz túl a nyilvános beszédedtől való félelmeden – mondta Josie. Nem volt szívem elmondani neki, hogy én nem látom a jövőmet aktivistaként. Már most is csak miatta voltam még a klubban.

– Gyerünk! – mondta Josie, és visszarángatott a jegyárúasztalhoz.

Caroline Anderson és Felicity Fitzgerald ült az asztalnál: ők vetették át a pénzt a különleges, dombornyomott jegyekért. Mindketten tipikus pomponlányok voltak, azzal a fajta tökéletes külsővel, amit a tinisorozatokban és a mozifilmekben megszokhattunk. Mindketten a pomponlány-egyenruhájukat viselték, pedig ma nem is játszottak a fiúk. Gondolom, az iskola egységét akarták sugározni a jegyvásárlók felé, akik bő hatvan dollárt számoltak le egy-egy jegyért.

– Elena, mondd meg az igazat! – kezdte Caroline az asztalra könyökölve. – Azért utálok a bált, mert tudod, hogy senki sem hívna meg.

Lefagytam. Még a szám is tátva maradt.

– Micsoda? Nem, engem ez egyáltalán nem érdekel!

– Ugyan már, Elena! Majd megőrültél a féltékenységtől hetedikben, amikor láttad, hogy nekem már van barátom! – szállt be Felicity is.

– Igazán? – kérdezte Caroline, és fürkésző szemei vidáman csillogtak.

– Igen, egy hétig duzzogott, és tiltakozásul még a szülinapi bulimra sem jött el! – nevetett Felicity.

Beteg voltam azon a hétvégén, és anya nem engedett el a bulira. De tudtam, ha ezt elmondom, csak üres kifogásnak tűnik, és csak olajat öntenék vele a Felicity és Caroline szította tűzre.

Felicity és én régen jóban voltunk. Miután Robbie elment, nem volt kivel lógnom, és felsőben valahogy rátapadtam Felicityre és a kis csajbandájára. Ez egészen addig tartott, amíg kilencedikben úgy nem döntöttem, hogy nem akarok szurkolólány lenni. Akkor számkivetté váltam. Még mindig emlékszem, amikor a válogatás utáni napon az ebédlőben Felicity Gretchen Wienersszé változva kiabálta nekem, hogy nem ülhetek velük. Bár talán Felicity kevésbé volt pink...

Josie megbökte a vállam:

– Gyerünk, Elena! Ne hagyd magad!

Odahúzott egy széket, felállt rá, és belekiabált a megafonba:

– Figyelem! Bejelentenivalónk van!

Lelépett a székről, és felém nyújtotta a megafont.

– Én nem tudok oda felállni – suttogtam, miközben próbáltam eltolni magamtól a megafont.

– Csak gondolj a közösségi házra! Szívből beszélj!

– Az a bejelentés, hogy végre rájöttetek, milyen szánalmas az ostoba tiltakozásotok? – kiáltotta Caroline, mire Felicity felnevetett.

Ez eszembe juttatta azt a kilencedikes ebédet, amikor az egész suli előtt dobott, mint barátot. És olyan dühös lettem, hogy felmásztam a székre és felemeltem a megafont.

Amint azonban megláttam a sok bámuló arcot, a szám úgy kiszáradt, hogy meg sem tudtam nyikkanni. Úgy éreztem, csurog rólam a víz, de amikor a kezemmel a homlokomhoz értem, hogy megtöröljem, teljesen száraz volt. Josie-ra néztem, aki felemelt hüvelykujjával mutatta, hogy minden oké. Én pedig bekapcsoltam a hangosbeszélőt. Megköszörültem a torkom, amitől viszont a megafon is megszólalt, én pedig összereztem. De legalább most már az egész ebédlő figyelt. Minden szem rám szegeződött. Ó, te jó ég! Nagy levegőt vettem, és felidéztem Josie szavait: *Szívből beszélj!*

– Öö, sziasztok! – motyogtam, és a megafon ismét berecsegett. – Bocsi!

Josie megcsípte a lábamat, és a szájáról leolvastam:

– *Ne mentegetőzz!*

Bólintottam, és újra megköszörültem a torkom.

Gondolj a közösségi házra, emlékeztettem magam.

– Szóval, szeretnék nektek mesélni egy helyről, ami nagyon sokat jelent nekem. – Idegesen Josie-ra néztem, aki ismét tátozott nekem valamit: *szívből!* – És – folytattam – nagyon sokat jelent az egész közösségünknek! – Néhány kilencedikes is figyelt rám a közeli asztalnál, és nem vigyorogtak vagy nevetgéltek. Ez is valami. A szívem majd kiugrott a helyéről. Folytattam. – Nem tudom, emlékeztek-e még, milyen volt a West Side, amikor gyerekek voltunk. Nincs tíz éve, hogy semmi nem volt ott, csak a régi, bezárt gyár. Még egy park sem.

Néhány kölyök bólintott. A Pinebrook Gimnáziumba az egész környékről érkeztek gyerekek, így a West Side sulijaiból is. Látva, hogy figyelnek rám, és megértik, amit mondok, erőre kaptam, és már könnyebben jöttek a szavak.

– A West Pinebrook Közösségi Ház átalakította a gyárépületet, hogy biztonságos helyet teremtsen a délutáni időtöltésnek a West Side Általános Iskola tanulói számára. A közösségi ház vezetője, Miss Cora úgy tartja, egy épület több is lehet, mint pusztán téglák és ablakok, ha megtöltjük szeretettel és örömmel. Hát nem érdemes harcolni egy ilyen ügyért? Nem unjátok már, hogy a felnőttek azt szajkózzák, nem teszünk semmit, és a telefonunkon kívül semmi más nem érdekel minket?

Láttam, ahogy Josie rázza a fejét, és észrevettem, hogy néhányan arcokat vágva kimennek. Fenébe! Elveszítem őket! A kilencedikes lányok, akik a WDB-klipeket nézték, rendkívül dühösnek látszottak. Próbáltam befejezni a beszédet és mielőbb eltűnni, de alig találtam a szavakat.

– Sz-szóval, ha meg akarjátok mutatni, milyen elszánt tud lenni a mi generációnk, akkor azt az összeget, amit ruhákra és limóra költenétek, adományozzátok a környékünk számára fontos intézmény

javára, hogy az tovább működhessen! – Próbáltam átvenni Josie lendületét, és a magasba emeltem a kezem. – Együtt tehetünk a változásért!

Nyomasztó csönd lett, majd Max próbált meg egy lassú tapsot indítani, de mivel senki sem csatlakozott, az egész jelenet szálnalmas és nevetséges volt. Josie egy lelkesítő csatakiáltást hallatott, ami csak úgy visszhangzott az ebédlőben, sajnos azonban a diákok többsége egyszerűen visszatért az ebédjéhez.

Caroline kiviharzott a jegyárúsító asztal mögül. Szőke copfja mérgesen himbálózott.

– Ez tuti, hogy szabálytalan! – háborgott. – Nem jöhettek csak úgy ide, és nem üvölthettek a fülünkbe, amikor ebédelünk!

Josie előrelépett. Egyforma magasak voltak, így kiegyenlítettnek tűnt a küzdelem, bár ha választani kellett volna, én biztosan Josie-ra fogadok.

– Sajnálattal tájékoztatlak, hogy az iskola alapszabálya kimondja, hogy a diákok igenis tarthatnak gyűléseket, amíg ezzel nem zavarják meg az órákat, illetve nem használnak trágár szavakat – vonta meg a vállát Josie.

Felicity csatlakozott a barátnőjéhez, és elém állt, mogyoróbarna szemeit forgatva.

– Elena, ha megkérem apámat, hogy adományozzon ezer dollárt az ostoba közösségi házatoknak, akkor elhallgattok végre?

Leléptem a székről.

– Persze! – mondtam, mire Felicity összefonta a karját, és tiniideál-szerű arcán diadalmos mosoly jelent meg. – Egyelőre legalábbis. Minden apró segítség jól jön, Felicity! De ez nem lesz elég. Gondolj csak bele, mennyi gyűlne össze, ha felajánlanád azt az összeget, amit egyébként a körmödre, a hajadra, a ruhádra, a limuzinra, a jegyekre

és a vacsorára költenél. És mi lenne, ha a barátaidat is rá tudnád venni erre? Nem akarod valami jó célra használni a népszerűségedet?

Felicity rám meredt, és egy röpké pillanatig azt hittem, talán tényleg átgondolja. Aztán gúnyos mosoly jelent meg az arcán:

– Te képzelődsz, Soo! Miért gondolod, hogy meg tudod változtatni bárki véleményét a bállal kapcsolatban, amikor a *saját ikertesód* sem hallgat rád? – biccentett át a vállam fölött.

Megfordultam, és megláttam Ethant a sorban.

– Ethan – nyögtem. Ez *annyira* gáz volt: a saját húsom és vérem árult el.

Ethan és én voltunk a bizonyíték arra, hogy bármiféle elmélet az ikrek veleszületett kapcsolatáról üres halandzsa. Mi totál különbözőek voltunk. Ethan karizmatikus volt és helyes, ami engem eléggé idegesített, hiszen az osztálytársaim mindig tőlem próbáltak infót szerezni róla. Közben én ügyetlen és teljesen jelentéktelen voltam. Ő kilencedik óta játszott a lacrosse-csapatban, és a népszerű sráccokkal ebédelt az udvaron. Én többnyire Josie-val ettem a sulióújság termében. Most pedig úgy tűnt, Ethan és én a bál körüli vitában is ellentétes oldalon álltunk.

Ethan megvonta a vállát, és kényszeredetten rám mosolygott.

– Sajnálom, Ikrem, de te is tudod, csak az első héten kedvezményesek a jegyek.

Általában megmosolyogtatott, amikor Ikremnek hívott, még akkor is, ha egyébként legszívesebben a szemeimet forgattam volna. De most egyszerűen csak dühös voltam rá.

– Tudod, milyen fontos nekem a közösségi ház, Ethan!

– Tudom, de... szeretném kedvezményesen megvenni a jegyeket.

Ethan nem értette. Őt sohasem érdekelték igazán a dolgaim. Amikor visszafordultam volna, Caroline kivette a megafont a kezemből.

– Hé! – próbáltam visszavenni, de ő ellibegett.

Felemelte a megafont.

– Bejelentés következik! Úgy döntöttem, hogy a végzős bál előtt tartok egy előbulit a házunkban. Miért korlátoznánk a szórakozást egyetlen éjszakára? De ha szeretnétek meghívót, előbb vennem kell belépőt a bálra!

Éljenezés tört ki, és a sorban állók előrenyomultak, mintha a báli jegyek hirtelen korlátozott hozzáférésű, értékes hiánycikké váltak volna.

Olyan volt, mint *Az oroszlánc király* azon jelenete, amikor Simba tágra nyílt szemekkel bámulja a pánikba esett gnúkat. De engem nem jött megmenteni Musafa, amikor próbáltam kihátrálni a tömeg útjából.

Persze amilyen balszerencsés vagyok, elfelejtkeztem a mögöttem lévő székről. Így ahelyett, hogy szépen, óvatosan biztonságos helyre húzódtam volna, belegabalyodtam a szék fémlábaiba. Még hallottam, ahogy Josie a nevemet kiáltja, miközben próbáltam megtartani az egyensúlyomat. A csatát azonban a szék nyerte meg, és hátraestem. A karjaimmal szélkerékként hadonásztam, mint egy rajzfilmfigura. Végül a ragacsos padlón elterülve végeztem.

A kezeimet, amikkel próbáltam valamiben megkapaszkodni, nyúlós trutyi borította, a csípőm pedig lüktetett, miután beütöttem esés közben az asztal szélébe. Csak néztem, ahogy a srácok a füzeteimen taposnak, és tömörülnek a diadalittas Caroline körül.

KETTŐ

SZERDÁNKÉNT SULI UTÁN mindig a közösségi házba vezetett az utam. Általában izgatottan vártam, hogy újra láthassam a gyerekeket. De ezen a napon a kudarc óriási súlya nehezedett a vállamra.

Amint besétáltam a diákok parkolójába, megláttam Ethant és a barátait az udvaron lézengeni, a lacrosse-edzésre várva. Nevetgéltek, és közben papírdarabokat tépkedtek, hogy aztán konfettiként a levegőbe szórják.

Ha Josie itt lenne, biztosan kioktatná őket a szemetelés miatt. Legutóbb az újrahasznosítási programra akarta felhívni a figyelmüket. Úgy néztek rá, mintha franciául beszélne, majd Tim Breslow látványosan behajította a kólásüvegét a közeli szemetesbe.

A helyzet az volt, hogy annak ellenére, hogy én valóban hittem abban, amiért a Tudatos Klub harcolt (többnyire környezetvédelmi vagy társadalmi ügyekért), ez inkább Josie szívügye volt. A legjobb barátnőm nélkül nem voltam elég bátor vagy határozott ahhoz, hogy meggyőzzek bárkit is arról, hogy tegyen a változásért. Belőlem hiányzott az, amire szükség lett volna ahhoz, hogy egyedül is szembeálljak

valakivel, akár ilyen kicsi ügyben is, mint a szemételés. Így aztán jó nagy ívben kikerültem a csapatot.

Egy fuvallat felkapott néhány papírdarabot és felém sodorta, én pedig szinte hallottam Josie kioktató hangját. Így aztán lehajoltam, hogy felvegyem az egyik fecnit. Megdermedtem, amikor megláttam egy ismerős mosolyt a papírdarab megszaggatott szélén. Az egyik fiú a közösségi házból. Egy kép a tájékoztatóból.

A füzeteket tépkedték! Nem hagyhattam annyiban, ugye? Mondanom kellett valamit – a büszkeségem miatt! De amikor közelebb értem hozzájuk, Ethan nevetésére lettem figyelmes. A füzeteimen szórakozott? Még csak nem is mondta a haverjainak, hogy hagyják abba! Csak ült és poénkodott velük, amíg ők tönkretették a munkámat.

Dühösen elviharzottam mellettük. A nevetés elcsendesedett, ahogy megláttak. Vissza se néztem. Nem akartam látni Ethan önelégült képét, ahogy gúnyt űz abból, ami nekem fontos.

Meg sem kellett volna lepődnöm. Ethan sohasem választott engem a barátai helyett. Már nem is vártam tőle.

Mire a város nyugati felébe értem, a dühöm enyhe fejfájássá szelődött. Ethanre haragudni hiábavaló erőfeszítés volt. Úgysem változna meg, és a szüleim sem állnának az én oldalamra, ha bármit is szóvá tennék otthon. Így csak vettem tíz mély levegőt, ahogyan szoktam, és azt mondtam magamnak: egyszerűbb, ha elengeded.

A közösségi ház oldalsó bejárata a kisebb termekhez vezetett, ahol időnként foglalkozásokat tartottak. Most azonban csak játszózó gyerekekkel volt tele, akik úgy tettek, mintha a házijukat csinálnák. Minden teremnek megvolt a maga témája, mint például a katicás szoba, amiben éppen öt ötödikes vitatkozott azon, hogy ki legyen a DM a *D&D*-ben. Felismertem a hatalmas iratgyűjtőt, amit még én készítettem nekik a játékhoz.

Az egyik fiú észrevett, ahogy felpillantott:

– Hé, itt van Elena! Ő lehetne a Dungeon Master!

Nem fogok hazudni, lubickoltam a meleg fogadtatásban. Itt minden gyerek tudta a nevemet: nem „Ethan tesója” voltam, vagy éppen az „ötödik Soo kölyök”.

– Persze, szívesen – kezdtem bele, de aztán eszembe jutott, hogy még van egy kis dolgom előtte. – Válasszátok ki a karaktereket, és mindjárt jövök. Beszélnem kell Miss Corával.

Mind bólogattak, és boldogan telepedtek egymás mellé. Nagyon büszke voltam a *D&D* klubra, amit én hoztam létre a közösségi házban. Eleinte aggódtam, hogy a kölyköket majd nem is érdekli, mert azt gondolják, ez valami kockáknak való, lúzer dolog. A srácok egy része azonban teljesen rákattant. Arra emlékeztetett, amikor még annak idején Robbie-val saját kalandjátékokat találtunk ki.

Emlékszem, amikor kilencedikesként először jártam a közösségi házban. Azt gondoltam, letudom majd a kötelező órákat az önkéntes munka teljesítéséhez, és megyek is haza. De azon kaptam magam, hogy napról napra egyre tovább maradok. Új programokon gondolkodtam, amiknek gyerekként én is örültem volna. És amikor először összegyűjtöttem a bátorságomat, hogy javasoljak is egyet ezek közül Corának, emlékszem, milyen büszkeség fogott el, mikor azt válaszolta, hogy az ötletem zseniális. Beleszerettem a gyerekekbe, és csodáltam Cora Nelsont, a nőt, aki egyes-egyedül vezette a közösségi házat.

Beléptem a tágas játszószobába, ahol a picikre vigyáztunk. A sarokban most is ment a tévé, de valójában senki sem nézte. Észrevettem viszont két kis kedvencemet a közösségi házból, Tiát és Jackson, akik a könyvespolc előtt ültek a túlsó sarokban.

– Elena! – kiáltott Jackson, amikor meglátott. A kis négyéves akkorára tárta a karjait, hogy attól féltem, leesik Tia öléből. Barna haja

belelógott az anyukájától örökölt ragyogó kék szemébe. – Elena, Elena, Elena, Elena, Elena! Képzeld, mi történt!

Tia szórakozottan simította a füle mögé a copfjából kihulló tincseket, és rám mosolygott. Magas volt és vékony (olyan vékony, hogy anya biztosan csettintene egyet a nyelvével, és elé tenne egy tányér finomságot), és elég fiatalnak tűnt ahhoz, hogy még egyetemre járjon.

– Hála az égnek, hogy itt vagy! Már azóta kell pisilnem, hogy megérkeztünk! – mondta Tia, és amint leültem, áttette Jaksont az ölembe.

– Mi újság, Jack-Jack? – kérdeztem.

– Tudok olvasni! – magyarázta.

– Ó, igazán? – csodálkoztam rá, és a már induló Tiával összenézünk.

A lány csak nevetett, és megvonta a vállát:

– Mit mondhatnék? Egy zsenit nevelek!

– Figyelj! – mondta Jackson, és kinyitotta a könyvet.

Közelebb hajoltam, ő pedig elkezdett lapozni, és belekezdett a mesélésbe. Szóról szóra elmondott mindent. Majdnem rászédett, de véletlenül az impresszumot is „felolvasta”, így már az elején elcsúszott egy egész oldallal. Mindenesetre nagyon okos fiú volt, hiszen az egész könyvet megjegyezte. Meg is tapsoltam a végén, ahogyan azt megérdemelte.

Jackson nevetett és felnézett, majd hirtelen tágra nyílt a szeme, és felugrott.

– Anya? – szólalt meg. – Anya! – kiabált, körbe-körbe forogva.

– Hé, Jack-Jack, minden rendben. Anya kiment a mosdóba – mondtam, és próbáltam megfogni a kezét. De ő arrébb pördült, és könnybe lábadt a szeme.

Tia sietve tért vissza, és karjaiba vette Jaksont.

– Ó, kicsim, minden rendben! Anya itt van!

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Jackson szomorúan szipogott, miközben Tia megvonta a vállát.

– Szeparációs szorongása van, mióta a múlt hónapban elkezdtem éjszakai műszakot is vállalni. Az oviban azt mondják, ez előfordul, ha változik a napirend.

Bólintottam. A szívem összeszorult, ahogy Jackson könnyáztatta arcát néztem.

– Figyelj csak! – fordultam felé vidáman, hogy eltereljem kicsit a figyelmét. – Úgy hallottam, valakinek hamarosan születésnapja lesz!

Jackson arca felragyogott.

– Igen!

– Vajon ki lehet az? – kérdeztem, és a fejemet vakartam a nagy gondolkodásban.

– Én! – kiáltotta Jackson, magasba emelve a kezét. – Nekem lesz!

– Ó, igazán? – mosolyogtam, látva a kitörő lelkesedését. – Mit szeretnél születésnapodra? Csikizést? – böktem meg az oldalát, mire nevetésben tört ki, és addig ficáncolt, míg végül legurult a padlóra.

– Nem azt? – kérdeztem, és ismét úgy csináltam, mint aki nagyon gondolkozik. Aztán eszembe jutott valami. – Tudod, amikor kislány voltam, a legjobb barátommal kívánságokat ajándékoztunk egymásnak, amiket aztán be lehetett váltani. Kipróbálsz?

Jackson szeme felragyogott.

– Igen – lehelte. – Mire lehet használni?

– Bármire – vontam meg a vállam. – Nyugodtan gondolkozz rajta!

– Oké – mosolygott. – Akarok egy könyvet!

– Igazán? – Dagadtam a büszkeségtől. Ez a kisfiú mintha csak az én kocka szívemből szólt volna.

– Igen! Egy *nagy* könyvet! – mondta, és hatalmasra tárta a karját.

– Úgy lesz. Na, de most miért nem keresel gyorsan egy másik könyvet és olvasod fel azt is nekem, kis barátom? – mondtam.